

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteleckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobkyně **Ing. J.R.**, bytem xx, adresa pro doručování K. 87/3, L., proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti společnosti LIF, a.s., IČ 402 32 751, se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec V, o žalobě proti rozhodnutí žalované sp. zn. OÚPSŘ 82/2011-328-rozh. ze dne 31. 3. 2011,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajskému úřadu Libereckého kraje sp. zn. OÚPSŘ 82/2011-328-rozh. ze dne 31. 3. 2011 se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberce, Stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře, CJ MML 194538/10 ze dne 12. 11. 2010 - územní rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba bytového domu v ulici xx“ na p.p.č. xx, xx, xx, xx, xx, xx, xx, xx v k.ú. a obci Liberec, vydané k žádosti právnické osoby společnosti L. a.s., IČ: xx, se sídlem xx (dále též jen „stavebník“).

Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje základní náležitosti, což způsobuje jeho nezákonnost, eventuálně nicotnost. Napadené rozhodnutí není označeno číslem jednacím, čímž postrádá zákonem předepsanou originalitu a odlišnost od dalších rozhodnutí. Neobsahuje ani jméno, příjmení, funkci, nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Osoba, která rozhodnutí podepsala, nebyla oprávněnou úřední osobou, protože jinak by rozhodnutí podepsala vlastním jménem a nikoli jako zástupce. Správní řád ani jiný zákonný předpis nepřipouští, aby rozhodnutí byla platně podepsána v zastoupení. Rozhodnutí dle žalobkyně neobsahuje ani další zákonnou náležitost uvedenou v § 69 odst. 2

zákona č. 500/2001 Sb., správního řádu ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) a to jména a příjmení všech ostatních účastníků řízení.

Druhý okruh námitek se týká vad řízení před odvolacím orgánem a orgánem I. stupně. Žalobkyně namítá, že odvolací řízení nebylo vedeno v souladu s ústavněprávní zásadou projednací, neboť žalobkyně nebyla informována o postoupení jejího odvolání žalovanému a o dalších úkonech provedených v souvislosti s podáním jejího odvolání, nebyla rovněž informována o shromážděných podkladech pro rozhodnutí, tj. o postupu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Postupem žalovaného byl dle názoru žalobkyně nastolen nerovný přístup k účastníkům odvolacího řízení, neboť žalobkyně nemohla adekvátně reagovat na vyjádření k obsahu jejího doplněného odvolání. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně zjistil skutečný stav věci, zejména pokud jde o přesah umístované novostavby o 4,1 m nad její nemovitost v ulici Komenského č. p. 87/3 a skutečnost, že se jedná o novou dominantu ovlivňující dané území z hlediska architektonických a urbanistických hodnot. Žalovaný dle žalobkyně vycházel pouze z předložené dokumentace k územnímu řízení, bez znalosti konkrétní situace v místě, neboť právě v ulici K. bude tento přesah výrazný a bude narušen pohled z památkové zóny, čímž bude přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval a nijak se nevyjádřil k tomu, jak bude pohledově znehodnocen dům ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaný ale především neměl vůbec o odvolání rozhodovat, neboť současně probíhalo před Okresním soudem v Liberci soudní řízení o určení vlastnictví k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, a proto mělo být postupováno v intencích § 57 odst. 2 a § 64 správního řádu. Navíc ve věci rozhodovala v prvním stupni osoba podjatá, když zájmem RNDr. V.Ř. bylo hlavně chránit žadatele o vydání územního rozhodnutí. Další vada v řízení spočívá dle žalobkyně v tom, že nebyla informována o výjimce z § 25 odst. 4, vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na stavbu č. j. SUUR/7120/076066/10-Ře vydané dne 24. 5. 2010 týkající se vzájemných odstupů staveb.

Zbývající námitky žalobkyně směřují proti závazným stanoviskům dotčených orgánů (Magistrátu města Liberec, Odboru životního prostředí ze dne 23. 3. 2010 a Krajského úřadu Libereckého kraje, Odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu ze dne 13. 8. 2009), kdy žalobkyně polemizuje s odborným posouzením veřejných zájmů jednotlivými dotčenými orgány ve vztahu k umístované stavbě v daném území.

K jednotlivým žalobním námitkám se písemně vyjádřil žalovaný, který uvedl, že napadené rozhodnutí má předepsanou originalitu a odlišnost od dalších písemností založených ve spise, neboť je opatřeno jednak číslem spisu 82/2011, a jednak číslem jednacím KULBP00FQKWY. Rozhodnutí je podepsáno oprávněnou úřední osobou, která je k podepisování oprávněna dle vnitřního předpisu v době nepřítomnosti vedoucí odboru. V napadeném rozhodnutí je také řádně identifikována jak žalobkyně, tak žadatel o územní rozhodnutí i ostatní účastníci řízení. Napadené rozhodnutí tedy dle žalovaného splňuje všechny požadované formální náležitosti uvedené v § 69 správního řádu. K postupu po podání odvolání žalovaný uvedl, že přípisem ze dne 8. 3. 2011 vyrozuměl ostatní účastníky o doplněném odvolání a dal jim možnost se ve lhůtě k jeho obsahu vyjádřit, čímž naplnil požadavek zakotvený v § 86 odst. 2 správního řádu. Současně dal účastníkům řízení možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí o odvolání.

Doručováno bylo prostřednictvím veřejné vyhlášky, neboť platí, že kromě tzv. hlavních účastníků se ostatním účastníkům územního řízení doručují veškeré důležité písemnosti veřejnou vyhláškou. Žalovaný zdůraznil, že kromě seznámení ostatních účastníků řízení s doplněným obsahem odvolání žalobkyně nedošlo ze strany žalovaného k žádnému dalšímu doplnění podkladů pro rozhodnutí nad rámec podkladů shromáždění stavebním úřadem v rámci prvoinstančního řízení, na základě kterých byla předmětná umísťovaná stavba posuzována. K námitce podjatosti RNDr. V.Ř. žalovaný uvedl, že o této otázce bylo rozhodnuto usnesením, proti kterému se žalobkyně neodvolala, což znamená, že o nepodjatosti úřední osoby bylo s konečnou platností rozhodnuto. Žalovaný neobdržel žádné podání, ze kterého by šlo dovodit, že žalobkyně s vyřízením své stížnosti nesouhlasila, proto také nepostupoval dle § 175 správního řádu. K námitkám proti obsahu závažných stanovisek žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze odkazuje na dotčenost veřejných práv, jejichž ochrana jí však nepřísluší. Žalobkyně nemůže být v roli jakéhosi supervizora zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které zopakovala a rozvedla důvody pro podání žaloby. Zdůraznila, že měla za to, že v žalobě uvedla, že v důsledku umístění předmětné stavby ztratí její byt na kvalitě a komfortu bydlení, nebude osluněn tak, jako za stávajícího stavu, čímž bude snížena i jeho hodnota.

Ve věci proběhlo dne 26. 3. 2013 ústní jednání, při kterém žalobkyně i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně navrhla provedení důkazu kopií záznamu o ústním jednání ze dne 14. 11. 2008 na Magistrátu města Liberec a kopií protokolu o nahlédnutí do spisu žalovaného ze dne 14. 4. 2010. Tyto důkazy měly prokázat, že žalovaný při změně závazného stanoviska orgánu Státní památkové péče rozhodoval pouze na základě správního spisu. Soud návrh na doplnění dokazování zamítl, neboť provedení důkazu žalobkyně předloženými listinami považoval za zcela nadbytečné pro potřeby rozhodnutí.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Dne 3. 10. 2008 podala společnost L. a.s., IČ xx se sídlem xx, V žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba bytového domu v Komenského ulici v Liberci“ na p.p.č. 945/5, 945/6, 946/2, 950/1, 950/3, 950/4, 951/2, 5780/19, 5790, 5799 v k.ú. a obci Liberec. Žalovaný ve věci již jednou rozhodoval, a to o odvolání stavebníka proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře ze dne 7. 5. 2009, žalovaný tehdy rozhodnutím OÚPSŘ 175/2009-328-rozh. ze dne 12. 8. 2009 rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Dne 12. 4. 2010 se konalo veřejné ústní jednání, na kterém žalobkyně předložila stavebnímu úřadu námitky proti umísťované stavbě. Písemností doručenou stavebnímu úřadu dne 16. 4. 2010 vznesla žalobkyně námitku podjatosti vůči RNDr. V.Ř., vedoucímu oddělení i vůči jemu podřízeným pracovníkům. Usnesením ze dne 22. 4. 2010 rozhodl vedoucí stavebního úřadu M.Š. jako příslušný představený, že RNDr. V.Ř. není vyloučen z projednávání a rozhodování věci v předmětném správním řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 22. 5. 2010. Rozhodnutím ze dne 24. 5. 2010 č. j. SUUR/7120/076066/10-Ře k žádosti stavebníka povolil stavební úřad výjimku z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o

obecných požadavcích na využívání území, spočívající ve snížení odstupu sousedních staveb pro bydlení oproti požadavku citovaného ustanovení vyhlášky (jedná se o odstup mezi umístěnou stavbou a administrativním objektem č. p. 7 na p. p. č. 951/1 ve vlastnictví stavebníka). Dne 12. 11. 2010 vydal stavební úřad územní rozhodnutí č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře, CJ MML194538/10 o umístění předmětné stavby bytového domu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které následně doplnila. Písemností ze dne 8. 3. 2011 vyrozuměl žalovaný účastníky řízení o obsahu doplnění odvolání a vyzval je, aby se k němu ve stanovené lhůtě vyjádřili. Zároveň dal účastníkům možnost ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí. Doručováno bylo veřejnou vyhláškou. K doplnění odvolání se vyjádřil stavebník písemností ze dne 11. 3. 2011. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že stavební úřad rozhodoval na základě dokumentace zpracované oprávněným projektantem v rozsahu dostačujícím k posouzení všech otázek spojených s umístěním předmětné stavby z hledisek daných stavebním zákonem. Pokud jde o obsah samotného odvolání, žalovaný konstatoval, že podle § 89 odst. 3 a 4 stavebního zákona může účastník územního řízení uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je přímo dotčeno právo, jehož je nositelem. Výhrady žalobkyně ke stavbě toto oprávnění zjevně překračují, a proto odvolací orgán přezkoumával napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, jen z hlediska zákonnosti. K soudní žalobě na určení vlastnického práva pro neplatnost kupní smlouvy a zpochybnění osvědčení vlastnického práva výpisem z katastru nemovitostí žalovaný uvedl, že v projednávaném případě zjistil, že v katastru nemovitostí je zapsáno vlastnické právo stavebníka pozemkům, na nichž je stavba bytového domu územním rozhodnutím umístěna. Zjistil rovněž, že v katastru nemovitostí je v části D jiné zápisy k předmětným pozemkům zapsána poznámka, že je podána žaloba na určení vlastnického práva. Z této poznámky dle žalovaného nevyplývá žádné omezení vlastnických práv stavebníka k pozemkům v tom smyslu, že by byl omezen v právu požádat o územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Nejednalo se tedy o předběžnou otázku, od jejíhož posouzení by záviselo rozhodnutí ve věci, jak předpokládá § 57 s. ř. s. K námitce, že novostavba se svým převýšením domu čp. 87/3 o 4,1 m stane v území dominantou, žalovaný uvedl, že tento názor žalobkyně nemá oporu v předložené projektové dokumentaci k územnímu řízení. Umístěvaná stavba bytového domu sice převyšuje dům č. p. 87/3 ve vlastnictví žalobkyně, ale z toho nelze dovozovat, že je dominantou v území, neboť umístěvaný dům je nižší než sousední dům č. p. 7, nepřevyšuje ani domy č. p. 139 a 140, ani další novější stavby bytových domů z 60. let minulého století v Tyršově ulici. Žalovaný proto dospěl k závěru, že posuzovaná novostavba se svojí výškou vůči okolním stavbám nijak dominantně neuplatňuje. K otázce odstupu umístěvané stavby od sousedních domů č. p. 87, 91 a 139 žalovaný uvedl, že jsou řešeny v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. a v případě nedostatečného odstupu od domu č. p. 7 byla k žádosti stavebníka udělena stavebním úřadem výjimka z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. rozhodnutím ze dne 24. 5. 2010 č. j. SUUR/7120/076066/10-Ře. V řízení o povolení výjimky nebyla žalobkyně účastníkem řízení, neboť dům č. p. 87, v němž žalobkyně vlastní byt a podíl na společných částech domu je na opačné straně než dům, k němuž je z hlediska odstupu povolována výjimka a proto povolením této výjimky nemohlo být přímo dotčeno její vlastnické ani jiné věcné právo. Závěrem žalovaný uvedl, že v postupu stavebního úřadu neshledal pochybení, pro která by jinak musel rozhodnutí

stavebního úřadu zrušit, popř. změnit. Stavební úřad dle žalovaného postupoval při rozhodování o umístění předmětné stavby v souladu se stavebním zákonem, správním řádem i dalšími souvisejícími předpisy, skutečný stav věci zjistil dostatečně a předmět řízení přezkoumal ze všech hledisek § 90 stavebního zákona. Žalovaný se s tímto posouzením zcela ztotožnil.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce nezákonnosti eventuálně nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodů absence základních náležitostí rozhodnutí dle § 69 správního řádu:

Písemné vyhotovení správního rozhodnutí skutečně musí obsahovat číslo jednací. Správní řád v tomto směru nepřímě odkazuje na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě, a ve vyhlášce č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (platné pro projednávanou věc). Podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 191/2009 Sb. obsahuje dokument vytvořený původcem a určený k odeslání záhlaví, v němž jsou uvedeny název, sídlo nebo jiná identifikační adresa původce a číslo jednací dokumentu, nebo evidenční číslo ze samostatné evidence dokumentů. Podle § 8 odst. 1 této vyhlášky obsahuje číslo jednací vždy označení nebo zkratku označení původce, pořadové číslo a označení určeného časového období, kterým je zpravidla kalendářní rok, popřípadě označení nebo zkratku označení jeho organizační jednotky, nebo jiné znaky, charakterizující skutečnosti související s dokumentem. Z výše uvedeného vyplývá, že označení KULBP00FQKWY, na které odkazuje žalovaný, jednacím číslem být nemůže. Neuvedení čísla jednacího v rozhodnutí správního orgánu je sice porušením § 69 odst. 1 správního řádu, avšak vzhledem k tomu, že k identifikaci rozhodnutí postačí datum jeho vydání, uvedení spisové značky a dostatečně určité vymezení věci, o níž je rozhodováno, nemohla být žalobkyně tímto ryze formálním pochybením nijak dotčena na svých procesních právech účastníka řízení.

Písemné vyhotovení správního rozhodnutí musí dále obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Kdo je oprávněnou úřední osobou, vyplývá ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu z vnitřních předpisů správního orgánu, nebo z pověření provedeného vedoucím správního orgánu. Podle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 191/2009 Sb. stanoví podmínky podepisování dokumentů spisovým řádem nebo jiným vnitřním předpisem původce upravující výkon spisové služby. Záleží tedy v zásadě na samotném správním orgánu, kdo bude ve které věci oprávněnou úřední osobou a kdo bude písemné vyhotovení správního rozhodnutí podepisovat (bude-li např. oprávněných úředních osob v témže správním řízení více). V projednávaném případě je součástí spisu „Záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení“ ze dne 4. 2. 2011, ve kterém je uvedeno, že oprávněnými úředními osobami v dané věci byli RNDr. K.L., Mgr. M.V. a Ing. J.Š. Napadené rozhodnutí podepsané Mgr. M.V. tedy bylo podepsáno oprávněnou úřední osobou. Nadto je však třeba uvést, že vada v podpisu písemného vyhotovení správního

rozhodnutí nemá zásadně vliv na zákonnost správního rozhodnutí a nezpůsobuje ani jeho nicotnost (k vydání rozhodnutí je věcně příslušný správní orgán, nikoli určitá úřední osoba).

Pokud jde o identifikační údaje účastníků řízení „ve věci“, tedy tzv. přímých účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, musejí být uvedeny ve výrokové části rozhodnutí (viz § 68 odst. 2, věta první správního řádu); ve výrokové části se však neuvádějí označení ostatních účastníků řízení, tzn. účastníků řízení podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu, pokud takový účastníci řízení jsou. Označení ostatních účastníků řízení, jakož i účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu se uvádí zpravidla na konci písemného vyhotovení rozhodnutí, kde bývá uvedeno, komu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí doručuje. Napadené rozhodnutí těmto zákonným požadavkům naprosto vyhovuje.

K námitkám ohledně nesprávného procesního postupu správních orgánů:

Dle § 86 odst. 2 správního řádu správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal a kterému bylo doručeno odvolání proti tomuto rozhodnutí, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům řízení, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě vyjádřili. Správní orgán na základě vyjádření účastníků k podanému odvolání podle okolností řízení dále doplňuje. Pokud tak však učiní, musí následně postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Odvolací správní orgán postupuje podle § 36 odst. 3 správního řádu jen, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem, nicméně pokud by možnost vyjádřit se k novým podkladům nedal účastníkům řízení prvoinstanční správní orgán, musel by tak učinit správní orgán odvolací před vydáním rozhodnutí o odvolání. V projednávané věci žalovaný žádné nové podklady nepořizoval, přesto písemností ze dne 8. 3. 2011 vyrozuměl účastníky o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Doručováno bylo v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu, dle kterého lze v řízení s velkým počtem účastníků řízení doručovat písemnosti, včetně písemností určených do vlastních rukou, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě. Žalobkyně do okruhu účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1 správního řádu nespadá a bylo tedy zcela v pořádku, pokud byla o svém právu vyrozuměna veřejnou vyhláškou.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu (přesah umístované novostavby o 4,1 m nad nemovitost žalobkyně v ulici Komenského č. p. 87/3), je z žaloby patrné, že námitka ve skutečnosti nesměřuje proti zjištěnému stavu, ale proti jeho právnímu posouzení. Žalovaný vycházel z projektové dokumentace k územnímu řízení a na rozdíl od žalobkyně dospěl k závěru, že stavba je v souladu s architektonickými a urbanistickými hodnotami v daném území. To, že žalobkyně má na věc jiný názor, ještě neznamená, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně.

K námitce podjatosti RNDr. V.Ř. je třeba uvést, že vyloučení z projednávání a rozhodování věci je upraveno v § 14 správního řádu. Dle prvního odstavce tohoto ustanovení je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního

orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. V druhém odstavci je pak uvedeno, že účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. V daném případě rozhodl o podané námitce usnesením ze dne 22. 4. 2012 vedoucí odboru Magistrátu města Liberec – stavební úřad, jako představený příslušný podle § 14 odst. 2 správního řádu tak, že RNDr. V.Ř. z projednávání a rozhodování ve věci umístění předmětné stavby vyloučen není. Svě rozhodnutí podrobně zdůvodnil. Proti tomuto usnesení připouští § 76 odst. 5 správního řádu odvolání, které však žalobkyně nepodala, a rozhodnutí o námitce podjatosti tak nabylo dne 22. 5. 2010 právní moci. Pokud žalobkyně s tím, jak bylo o námitce podjatosti rozhodnuto, nesouhlasila, měla především vyčerpat řádné opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí, o čemž byla také poučena. Protože však takto nepostupovala, nemůže podjatost rozhodující úřední osoby namítat v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Nad rámec výše uvedeného je třeba uvést, že žalobkyně sledává podjatost v úředním postupu RNDr. Ř., což však nespadá pod shora citované zákonné důvody pro vyloučení z důvodů podjatosti.

Zbývajícimi námitkami žalobkyně se pak krajský soud nemohl zabývat. Žalobkyně byla účastníkem územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci žalobkyně k podání žaloby, nicméně rozsah toho, co byla oprávněna v žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu namítat, byl determinován jejím postavením ve správním řízení, tj. důvodem jejího účastenství v územním řízení, resp. tím, jaká její veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně je vlastníkem bytu v domě č. p. xx v ulici K. Její účastenství v územním řízení tedy bylo odvozeno z vlastnického práva k sousední stavbě, resp. od možnosti dotčení tohoto práva. Takový účastník je pak v územním řízení oprávněn uplatnit pouze námitky, které se k takto vymezeným právům vztahují. Žalobkyně však dále již namítala pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, její právní sféry nijak dotknout nemohla. To se týká námitky, že řízení bylo třeba přerušit, kvůli probíhajícímu řízení o předběžné otázce (žalobkyně nenamítala, že by snad k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, měla vlastnické nebo jiné věcné právo), námitky, že žalobkyně nebyla informována o výjimce z § 25 odst. 4, vyhlášky č. 501/2006 Sb. (výjimka se týkala odstupů mezi umístěvanou stavbou a domem č. p. 7, který je na opačné straně než dům, v němž žalobkyně vlastní byt), i námitek proti závazným stanoviskům dotčených orgánů.

Pokud by krajský soud přiznal žalobkyni uplatněným námitkám relevanci a věcně se jimi zabýval, dostala by se žalobkyně z pozice žalobce namítajícího zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice univerzálního dohlázeatele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení jí však nepřísluší. Je nutno zdůraznit, že žalobkyně jako fyzická osoba není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem,

který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). V této souvislosti lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86 (publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS), ve kterém bylo mimo jiné vysloveno, že „soudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“

Námítky týkající se ztráty kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bytu žalobkyně se poprvé objevují až v replice a jsou tudíž opožděné. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body lze podle § 71 odst. 2 s. ř. s. jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovením nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno 7. 6. 2011, replika byla podána 13. 12. 2011.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. března 2013

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová